

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Łukasz Kaczmarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2021 r.

zażalenia pełnomocnika J. K. - adw. K. G.

na zarządzenie Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej z dnia 10 maja 2021 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

prokurator Prokuratury Rejonowej w W. A M.

na podstawie art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 i art. 135 § 4 zd. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 - Prawo o prokuraturze

postanowił:

1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z 25 marca 2021 r. K. G. – pełnomocnik z urzędu J. K. wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. A. M., za czyn polegający na tym, że w bliżej nieustalonych dniach od 2013 r. do 2016 r. jako funkcjonariusz publiczny – prokurator Prokuratury Rejonowej w W., działała na szkodę interesu prywatnego poprzez nakłanianie J. K. do składania fałszach zeznań w sprawach prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w W. w sprawach: 1Ds (...), PR 1Ds (...), Pr 1Ds (...), tj. czyn z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zarządzeniem z 1 kwietnia 2021 r. Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wezwał nadawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od jego otrzymania poprzez dołączenie dokumentów uzasadniających wnioski oraz odpisu postanowienia o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Odpis zarządzenia adw. K. G. odebrał 16 kwietnia 2021 r. (potwierdzenie k. 7). Odpowiedź z kolei została skierowana do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej pismem z dnia 28 kwietnia 2021 r. (data nadania). W złożonej po upływie terminu odpowiedzi, adw. K. G. wskazał, że nie posiada odpisu postanowienia o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu, gdyż Sąd jedynie poinformował go o tym fakcie. W treści pisma adw. K. G. wskazał, że nie posiada żądanych przez Sąd dokumentów, wnosząc o zwrócenie się przez Sąd Najwyższy – Izbę Dyscyplinarną do właściwych jednostek prokuratur o ich nadesłanie.

Zarządzeniem z 10 maja 2021 r. Prezes kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej odmówił przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w W., z uwagi na fakt, że do wniosku nie zostały dołączone dowody, a pełnomocnik wezwany do uzupełnienia wniosku, nie uczynił tego. Odpis zarządzenia w dniu 2 czerwca 2021 r. odebrał również J. K. (potwierdzenie k.38).

Zażalenie na ww. zarządzenie wniósł adw. K. G. zarzucając zaskarżonemu zarządzeniu obrazę przepisów postępowania tj. art. 136 § 6 ustawy Prawo o prokuraturze (błędnie wskazanej w treści zażalenia jako Prawo o adwokaturze). W dniu 8 lipca 2021 r. do Izby Dyscyplinarnej – Sądu Najwyższego wpłynęło pismo J. K., w którym wniósł o przesłanie odpisu wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej w W. A. M., odpis zarządzenia z dnia 1 kwietnia 2021 r. a także odpis pisma złożonego w odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych i odpis złożonego przez adw. K. G. zażalenia. Dodatkowo, wnoszący załączył do ww. wniosków protokół przesłuchania świadka – Zastępcy Prokuratora Rejonowego w J. M. P.

Pismem z 26 lipca 2021 r. wnioskodawca przesłał odpis postanowienia z 27 czerwca 2021 r. o sygn. 1 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w W., notatkę urzędową z 22 lipca 2015 r., protokół przesłuchania podejrzanego J. K. z 17 lutego 2016 r.,

notatkę urzędową z 9 czerwca 2016 r., postanowienie o umorzeniu śledztwa z 31 grudnia 2003 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Na podstawie art. 135 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w ustawie z 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmawia, w drodze zarządzenia, jego przyjęcia.

Zgodnie z art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k. w razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo uznaje się za bezskuteczne, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania. Powyższy przepis, należy na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze odpowiednio stosować w przedmiotowym postępowaniu. Pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do uzupełniania braków formalnych wniosku z 25 marca 2021 r. pod rygorem jego zwrotu.

Pełnomocnik nie uzupełnił braków w wyznaczonym terminie, przesyłając jedynie po upływie wskazanego terminu informację, że nie jest w posiadaniu żądanych przez Sąd dokumentów (w tym odpisu postanowienia o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu).

Wobec nie uzupełnienia braków w wyznaczonym terminie, należało odmówić przyjęcia wniosku adw. K. G., zaskarżone zarządzenie uznać należy więc za prawidłowe.

Odnosząc się w tym miejscu do pisma J. K. to wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 120 § 1 k.p.k. in fine, wezwanie do uzupełnienia braku pisma procesowego, należy kierować bezpośrednio do osoby, która wniosła pismo. Jeżeli osobą taką jest obrońca lub pełnomocnik, to wezwanie należy skierować bezpośrednio do niego, a nie do podmiotu, w imieniu którego on działa (postanowienie SN z 15.05.2020 r., III KZ 21/20, LEX nr 3043194).

Na marginesie wskazać jedynie należy, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej w kształcie w jakim został złożony w przedmiotowej sprawie nie spełnia podstawowych wymogów pisma procesowego bowiem nie zawiera żadnych dowodów – mających świadczyć - zdaniem wnioskodawcy o popełnieniu przestępstwa przez prokurator A. M. Pełnomocnik nie dołączył do wniosku jakiegokolwiek dokumentu świadczącego, że jest uprawniony do reprezentowania wnioskodawcy. Nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów świadczących, że wnioskodawca jest uprawniony do złożenia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej. W związku z powyższym z uwagi na to, że postępowanie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej ma charakter skargowy, a nie inkwizycyjny, to na wnioskodawcy ciąży obowiązek przedstawienia dowodów uzasadniających wniosek, a także dokumentów świadczących o jego i wnioskodawcy uprawnieniach – czego nie uczynił. Pełnomocnik jako podmiot fachowy winien wskazane dokumenty dołączyć bez osobnego wezwania go do uzupełnienia pisma procesowego – po to bowiem ustawodawca ustanowił przymus adwokacki aby strona miała zapewnioną fachową pomoc.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że oczywistym w tym stanie rzeczy jest, że jeśli w przyszłości pełnomocnik wnioskodawcy przedstawiłby dowody, na które powołuje się w złożonym wniosku, a nadto dokumenty, z których wynikałoby jego uprawnienie do reprezentowania wnioskodawcy - to droga merytorycznego rozpoznania wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej będzie otwarta.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej.